

Iconoclastia revoluționară parcă l-a făcut pe poet să se simtă investit cu puteri nelimitate. Superb în trufia lui atotcuprinzătoare, el anunță că va oua în sfârșit un ou verbal de aur, iar cu mîna lui vinjoasă va răsturna întreg pămîntul. Îmbătat de această forță, poetul nu se îndoiește că e în stare să creeze, printr-un titanice efort profetic, țara viitorului — *Inonia*, (nume propriu derivat, în spirit biblic de la cuvîntul *иной* „altul“ care însă nu poate fi realizată decît după consumarea misiunii distructive a revoluției. Parcă supunîndu-se stihiei, alimentîndu-se neconținut din lava deslănțuirii ei elementare, poetul continuă în spațiul cosmic enorma răsturnare începută pe pămînt. Dacă Maiakovski vedea cum revoluția taie globul pămîntesc în două emisfere, lăsîndu-le să atîrne ca două tîlgere ale balanței solare, Esenin parcă îl întrece și pe maestrul hiperbolei, angajîndu-se să înfăptuiască el însuși această inexorabilă operație chirurgicală:

Новый сойдет Олимпий
Начертать его новый лик.
Говорю вам — весь воздух выпью
И кометой вытяну язык.

До Египта раскорячу ноги,
Раскую с вас подковы мук...
И оба полюса снежнорогие
Вопьюся клешнями рук.

Коленом придавлю экватор
И под бури и вихря плач
Пополам нашу землю-мать
Разломлю, как златой калач¹.

Și, mai departe:

Пятками с облаков свесюсь,
Прокопью тучи, как лось;
Колесами солнце и месяц
Надену на земную ось.²

În sfârșit, tot ca la Maiakovski, jumătatea cealaltă e reprezentată de America burgheză, pe care și Esenin o avertizează să nu se încumete să se așeze în fața vijeliei: revoluția e de neînvins, pentru că se face în numele unui mîine fericit, pe care însă Esenin și-l închipuie — aici e izvorul marilor frămîntări de mai tîrziu — tot în spiritul idealului său țărănesc patriarhal:

Новые вырастут сосны
На ладонях твоих полей.
И, как белки, желтые весны
Будут прыгать по сучьям дней³.

¹ Va coborî un nou Olimp / să picteze chipul lui nou. / Eu vă spun, am să beau tot vîzduhul / și o să-mi întind limba ca o cometă. // O să-mi desfac picioarele pînă la Egipt / o să vă desferesc de potcoavele chinurilor. / Și o să mă înfing cu cleștele mîinilor / în ambele cornuri înzăpezite ale polurilor. // O să mă proptesc cu genunchii de ecuator / și în plînsul și vijelia furtunilor / mama noastră, pămîntul / am să-l rup în două, ca pe un colac.

² Gleznele o să mi le atrn de nori / și am să le netezesc în pas de elan / Soarele și luna o să le așez / înle pe axa pămîntului.

³ O să crească brazi noi / pe palmele cîmpiilor tale. / Iar primăverile galbene ca niște veve-rițe / o să sară pe crengile zilelor.